

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní Mgr. Monikou Chaloupkovou v právní věci žalobce: **I.Y**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Odbor azylové a migrační politiky, Poštovní příhrádka 21/OAM, Nad štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9.11.2011, č.j. OAM-322/LE-LE05-LE05-2011,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu rozhodnutí žalovaného ze dne 9.11.2011, č.j. OAM-322/LE-LE05-LE05-2011, kterým bylo rozhodnuto tak, že jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany je podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), nepřípustná a že řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu.

V žalobě byly obsaženy dále uvedené žalobní námitky, které tvořily prakticky jediný žalobní bod:

Žalobce svou žalobu opírá o nové informace, které mu byly poskytnuty v průběhu VTOS občanem Ukrajiny, se kterým se opakovaně setkal. Hysterie a likvidační útoky žalobcovy rodiny přerostly v udavačskou a likvidační kampaň. Žalobcovi příbuzní zaslali orgánům činným v trestním řízení několik trestních oznámení, v nichž žalobce označují za militantního příslušníka staré sibiřské pravoslavné církve, jejímž je příznivcem, ale pouze pasivním. Tato církev je na Ukrajině nelegální, a to především kvůli dosud neuspokojeným restitučním nárokům. Žalobce má obavu z pronásledování z náboženských důvodů, případného vyšetřování a věznění, a je proto přesvědčen, že dle Deklarace lidských práv a Helsinské konvence, je u něj dán předpoklad pro poskytnutí mezinárodní ochrany.

Žalobce navrhl zrušení žalovaného rozhodnutí a dání pokynu žalovanému k poskytnutí mezinárodní ochrany.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 19.12.2011 sdělil nesouhlas s námitkami žalobce, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některá ustanovení správního řádu či zákona o azylu a vydal nezákonné či vadné rozhodnutí. Žalovaný trval na správnosti napadeného rozhodnutí, neboť dle jeho názoru správní orgán zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Žalovaný dále uvedl, že v průběhu řízení bylo objasněno, že žalobce žádá o mezinárodní ochranu z důvodu obavy z příbuzných, kteří chtějí, aby přijal jejich náboženství a kvůli tomu odjel z Ukrajiny. Žalovaný ve svém vyjádření vycházel z odůvodnění žalovaného rozhodnutí a z platné právní úpravy. Žalovaný navrhl, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkoumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78). Další případy

týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady ne bis in idem, aplikace zásady „non-refoulement“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87). Rozšířený senát NSS v rozsudku ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. ex officio, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoučelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, č.j. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod proto, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomu do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobního bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) a k jednotlivým žalobním námitkám uvádí následující argumentaci:

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 3.11.2011 mimo jiné uvedl, že důvodem odjezdu z Ukrajiny byly problémy s příbuznými kvůli náboženství, kteří ho nutili, aby přestoupil na jejich víru, ze stejného důvodu pak žádá o udělení mezinárodní ochrany, neboť se bojí rodiny, která mu vyhrožuje kvůli náboženství, že pošpinil jejich víru, a chce, aby se k nim přidal.

Žalovaný se v napadeném rozhodnutí žalobcem tvrzenými náboženskými důvody zabýval. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl: „V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že jmenovaný v České republice v minulosti o udělení mezinárodní ochrany již opakovaně

žádal, a to dne 26.12.2001 (ev.č. V031389) a dne 23.11.2005 (ev.č. V054578). V prvním řízení mu nebyl rozhodnutím Ministerstva vnitra České republiky ze dne 8.1.2002 udělen azyl a nebyla ani vyslovena překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu, v tehdy platném znění. Dne 23.1.2002 podal proti tomuto rozhodnutí žadatel rozklad ke státní rozkladové komisi, nicméně její rozhodnutí ze dne 11.9.2003, č.j. OAM-1346/AŘ-2002, potvrdilo předchozí rozhodnutí I. stupně. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 21.10.2003. Ve druhém řízení o žádosti jmenovaného bylo rozhodnuto Ministerstvem vnitra České republiky dne 11.8.2006 a jmenovaný proti tomuto rozhodnutí č.j. OAM-2143/VL-20-SE01-2005 podal žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové, pobočka Pardubice. Krajský soud však jeho žalobu dne 25.10.2006 zamítl. Rozhodnutí krajského soudu nabylo právní moci dne 9.11.2006. Evidenční karty a fotokopie žádosti, protokolu o pohovoru a rozhodnutí z předchozího řízení jsou součástí spisového materiálu. Jmenovaný ve svých předchozích řízeních uváděl pro svou žádost o azyl náboženské důvody, konkrétně to, že jej jeho rodiče, případně i další příbuzní, kteří přestoupili na vyznání Svědků Jehovových, nutili, aby přestoupil na jejich náboženskou víru. Totožné důvody uvedl jmenovaný i pro svou současnou žádost o mezinárodní ochranu. Tyto skutečnosti však již byly správním orgánem hodnoceny při předchozích řízeních ve věci žádosti o mezinárodní ochranu. Správní orgán konstatuje, že se v předchozích řízeních opakovaně podrobně zabýval všemi důvody žádosti jmenovaného a mezinárodní ochrana mu nebyla udělena. Žadatel zároveň výslovně prohlásil, že jiné důvody nemá. Tyto skutečnosti však žadatel uváděl již ve svých předchozích řízeních ve věci žádosti o mezinárodní ochranu a byly již tedy správním orgánem hodnoceny. Správní orgán tak po posouzení skutečností uvedených žadatelem v průběhu stávajícího řízení dospěl k závěru, že jmenovaný neuvádí žádné nové skutečnosti ve smyslu § 10a písm. e) zákona o azylu. Správní orgán tak na základě výše uvedeného shledal naplnění podmínek stanovených v § 10a písm. e) zákona o azylu, v platném znění, a vzhledem k této skutečnosti řízení o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje.“

Podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.

Podle ust. § 10a písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.

Po důkladném prostudování správního spisu soud především zdůrazňuje, že ze strany žalobce se skutečně jedná o opětovnou žádost o udělení mezinárodní ochrany, která zahrnuje ve srovnání s předchozími řízeními tvrzení o shodných skutečnostech, týkajících se neshod žalobce s jeho rodinou ohledně náboženského vyznání a nucení žalobce na přestoupení k víře Svědků Jehovových, jejichž příslušníky jsou příbuzní žalobce. Za této situace nelze než přisvědčit žalovanému a zcela se ztotožnit s jeho rozhodnutím, tedy se zastavením řízení o udělení mezinárodní ochrany z důvodu nepřipustnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany, když se jedná o žádost opakovanou, v níž žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti. Žalovaný se žalobcovou žádostí zabýval dostatečně, shromáždil dostatek podkladů dokládajících nepřipustnost žádosti (opakovaná žádost, v níž nejsou uvedeny žádné nové

skutečnosti), jeho závěry korespondují s obsahem správního spisu, jsou logické, přesvědčivé a v souladu s právní úpravou. Soud se s nimi plně ztotožňuje a v zájmu hospodárnosti a srozumitelnosti a přehlednosti rozsudku na ně odkazuje, což ostatně umožňuje i judikatura NSS – viz např. rozsudek NSS ze dne 2.7.2007, č.j. 4 As 11/2006-86 („...sluší se uvést, že i NSS často odkazuje na závěry již v řízení učiněné, jak již krajským soudem či žalovaným, neb i v souladu se zásadou hospodárnosti a ekonomie řízení není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně „opakovat“ již správně vyřčené, ale přezkoumat dříve učiněné závěry, přičemž pokud u přezkumného orgánu padne shoda na učiněných závěrech, není důvodu, proč by na ně nemohlo být odkázáno.“). Soud tedy uzavírá, že žalobu shledal nedůvodnou.

Pokud v žalobě žalobce uvádí, že ji opírá o nové skutečnosti, týkající se likvidační kampaně, trestních oznámení podaných jeho rodinou na něj a možného vyšetřování a věznění, musí soud zdůraznit, že takové skutečnosti v samotné žádosti o udělení mezinárodní ochrany tvrzeny nebyly. Žalobce svou žádost odůvodnil tím, že se bojí příbuzných, neboť je mu z jejich strany vyhrožováno kvůli náboženství, je obviňován z pošpinění jejich víry a nucen na přestoupení k víře Svědků Jehovových, o likvidační kampani, trestních oznámeních a možnosti vyšetřování a věznění se však žalobce nezmínil. Podstatou soudního přezkumu správních rozhodnutí je to, že soud přezkoumává správnost postupu správních orgánů a zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, když rozhodujícím okamžikem takového přezkumu je datum vydání napadeného rozhodnutí – podle § 75 odst. 1 s.ř.s. vychází soud při přezkoumání rozhodnutí „ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu“. Jinými slovy řečeno, přezkoumání rozhodnutí se koncentruje k datu jeho vydání. Pokud tedy žalobce v žalobě uvádí skutečnosti, které doposud netvrdil a k nimž tedy správní orgán nemohl zaujmout žádný postoj, nerozhodoval o nich, nemůže je soud brát v úvahu a podrobovat je přezkumu. Soud se proto žalobcem nově tvrzenými skutečnostmi dále nezabýval.

Krajský soud tedy dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji musel zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému toto právo nevzniklo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 17.1.2012

Mgr. Monika Chaloupková, v.r .
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: Monika Marelová